

Arrest

nr. 72 968 van 10 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren te Khasavyurt, Dagestan. U woonde in de regio tot uw vertrek naar België. Samen met uw neef R. (...) werkte u in 2010 al enkele jaren op een markt in Khasavyurt. U verkocht er medicijnen en (sport)kleding. In april 2010 kreeg u een bestelling van een zekere Z. (...), van wie u de familienaam niet kent, afkomstig uit Argun, Tsjetsjenië. Hij bestelde 10 militaire uniformen en 10 slaapzakken. U gaf de bestelling door aan uw neef, die de handelsgoederen in Bakoe, Azerbeidjan, inkocht. Op 13 april 2010

kwam de genoemde Z. (...) zijn bestelling bij u op de markt ophalen. Hij betaalde 60.000 Roebel en stelde voor om de overige 50.000 Roebel later te vereffenen. U aarzelde aanvankelijk, maar toch ging u akkoord met het voorstel voor afbetaling. 2 weken later hadden u en uw neef geld nodig om opnieuw inkopen te gaan doen voor de markt. Daarom ging uw neef R. (...) op 27 april 2010 naar Argun om bij Z. (...) het verschuldigde bedrag te gaan opeisen. Uw neef keerde echter niet terug van zijn missie. U maakte zich eerst niet al te veel zorgen, omdat uw neef R. (...) wel vaker bij vrienden optrok en iets langer dan gepland wegbleef. Op 28 april 2010 ging u terug naar de markt. Daar kwamen 2 politieagenten en 2 kadyrovtsi naar u toe en ze namen u mee in hun wagen. U werd naar een gebouw gebracht, waar u werd ondervraagd; u werd ervan verdacht samen te werken met rebellen en op de markt goederen aan hen te verkopen. In het gebouw waar u werd vastgehouden werd u vervolgens naar een andere ruimte gebracht. Daar zag u uw neef R. (...), die schijnbaar ernstig mishandeld was. Na enkele uren werd u vrijgelaten; u werd naar aan een kruispunt in de buurt van uw woonplaats gebracht en er afgezet. De voorwaarde voor uw vrijlating was dat u in de toekomst zou samenwerken met de autoriteiten. U kreeg 3 dagen bedenktijd. Thuisgekomen was er overleg met uw ooms en zij beslisten dat het beter was dat u het land zo spoedig mogelijk zou verlaten. U overnachtte nog één nacht thuis. In allerijl werd uw vlucht uit Dagestan voorbereid. Per bus vertrok u vanuit Khasavyurt naar Moskou, daarbij begeleid door uw oom. Op 2 mei 2010 vertrok u, eveneens per bus, vanuit Moskou naar België. Onderweg moest u nergens overstappen. Op 4 mei 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u de eerste keer asiel bij de bevoegde instanties. Omdat u voor uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal niet opdaagde en, binnen de wettelijk voorziene termijn, geen geldige reden meedeelde om uw afwezigheid te verantwoorden, werd u op 15 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Op 27 april 2011 vroeg u voor de tweede keer asiel bij de bevoegde instanties, waarbij u verklaarde naar aanleiding van uw eerste aanvraag niet op correcte wijze te zijn opgeroepen voor uw gehoor door het Commissariaat-generaal.

Na uw aankomst in België leerde u D. A. (...) kennen. Jullie huwden op traditionele wijze en samen kregen jullie een zoon, D. A. (...). Inmiddels leeft u gescheiden van de vader van uw zoon. Tussen uw eerste en uw huidige, in casu tweede asielaanvraag, bent u niet teruggekeerd naar uw herkomstland. Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u inriep bij uw eerste asielaanvraag. In het kader van uw huidige asielaanvraag, in casu de tweede, legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, 2 convocaties en 1 verslag van een huiszoeking.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen naar aanleiding van uw werk als verkoopster op een markt in Khasavyurt, Dagestan; u werkte er samen met uw neef R.. Toen uw neef R. bij een klant, een zekere Z. (...), een verschuldigd bedrag wilde gaan opeisen, keerde hij nadien niet meer terug. Zelf werd u daags nadien opgepakt en beschuldigd van het verlenen van steun aan rebellen. Na uw vrijlating besloot u uw herkomstland te verlaten, uit vrees voor toekomstige problemen met de autoriteiten. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u over belangrijke elementen van uw asielrelaas onaannemelijk onwetend bent, te weinig interesse betoont en tevens zijn uw verklaringen op bepaalde punten weinig geloofwaardig. Bijgevolg slaagt u er niet in uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat u onaannemelijk weinig weet over elementen die betrekking hebben op uw actuele vrees voor vervolging.

Zo werd u gevraagd hoe vaak uw grootmoeder bezoek kreeg van ordediensten, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.09.06.2011, p.6) dat niet te weten; misschien werd het huis van uw grootmoeder één keer doorzocht, maar u kunt niet zeggen of het (nog) vaker is gebeurd. Kort daarop werd u gevraagd of er huiszoeking zijn uitgevoerd bij uw grootmoeder; u verklaart (CGVS, p.6) dat er minstens één huiszoeking zou hebben plaatsgevonden. Vervolgens werd u bijkomend gevraagd of er nog andere huiszoeking bij uw grootmoeder zijn geweest, maar u verklaart dit niet te weten en u vond het ook niet nodig dat na te vragen (CGVS, p.7). U weet niet of de vader van uw neef R. na diens (en uw) aanhouding werd meegenomen of ondervraagd (CGVS, p.12). U kunt niet zeggen of de vader van R. pogingen heeft gedaan om meer informatie te vergaren over zijn zoon (CGVS, p.12); u vermoedt dat dit gevaarlijk was, maar vervolgens weet u evenmin of het voor uw familie niet mogelijk was om via informele kanalen informatie in te winnen. Of uw neef R. tegenwoordig van iets verdacht of beschuldigd wordt, weet u evenmin (CGVS, p.12). U weet niet of andere ooms werden ondervraagd of meegenomen (CGVS, p.12). U erkent niet te weten of uw familie het lot van Z. (...), een cruciaal persoon in uw asielrelaas, heeft trachten te achterhalen; van de genaamde Z. (...) weet u enkel dat hij niet meer zou gezien zijn, maar u weet niet of uw familie hem heeft proberen te traceren (CGVS, p.13). Eveneens in verband met de genaamde Z. (...), dient het minstens

bevreemdend genoemd te worden dat u wel weet dat hij afkomstig was van Argun (Tsjetsjenië) (CGVS, p.7), maar zijn familienaam kunt u zich niet herinneren (CGVS, p.9). Op de vraag of er een officiële aanklacht tegen u bestaat of bestond, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Er werd u gevraagd wat er gebeurd is in uw herkomstland tussen april 2010 en april 2011, maar ook daarover erkent u (CGVS, p.13) niet op de hoogte te zijn. Welnu, de vaststelling dat u dermate onwetend bent over tal van elementen die u in staat kunnen stellen uw vrees voor vervolging accuraat in te schatten, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, maar vooral aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Voor het staven van uw verklaarde asielmotieven legt u, in het kader van huidige asielaanvraag, 3 documenten voor, in casu 2 oproepingen en 1 verslag over een huiszoeking. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u ook dienaangaande onaannemelijk onwetend bent en bovendien weinig interesse betoont. U verklaart vooreerst (CGVS, p.6) dat u de bewijzen liet opsturen door uw grootmoeder omdat u dat door een tolk was aangeraden, maar in dezelfde context vervolgt u dat uzelf niet op de hoogte bent van de inhoud van voornoemde documenten (CGVS, p.6). Uw onwetendheid over de voorgelegde documenten werd bevestigd door andere door u afgelegde verklaringen. Zo werd u gevraagd of u door federalen (federale veiligheidsdienst) nog gezocht wordt, waarop u verklaart dat dit waarschijnlijk het geval is; mogelijk staat daarover iets in de neergelegde documenten, maar u erkent dit eigenlijk niet te weten (CGVS, p.12). U weet evenmin door wie de voorgelegde convocaties werden uitgereikt (CGVS, p.13). Vervolgens werd er u op gewezen dat de convocaties wel degelijk informatie bevatten over de uitreikende instantie, maar u herhaalt niet te weten over dewelke het ging (CGVS, p.13). Evenmin kon u zeggen hoe de convocaties werden bezorgd (CGVS, p.13), hetgeen nochtans blijkt uit de voorgelegde oproepingen ("persoonlijk", zie opmerking tolk: CGVS, gehoorverslag p.13). Wanneer u werd gevraagd (CGVS, p.6) wanneer er bij uw grootmoeder een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden, verklaart u dat dit moet gebeurd zijn in maart of april 2011. Echter, het door u neergelegde protocol van huiszoeking bevat een exacte datum, in casu 15 april 2011 (zie vertaling bij "protocol van huiszoeking"), die u op geen enkel moment hebt vermeld. Welnu, niet alleen weet u onaannemelijk weinig over door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, maar vooral geeft u dienaangaande weinig blijk van interesse voor de inhoud van dergelijke, nochtans belangrijke documenten. Het louter voorleggen van documenten, zonder essentiële informatie over de inhoud te kunnen geven, is niet afdoende om hiaten in het asielrelaas op te vullen of ongeloofwaardige verklaringen te verschonen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat alle documenten in de Russische Federatie tegen betaling kunnen worden verkregen. Bijgevolg mag gesteld worden dat de door u voorgelegde documenten en vooral uw onwetendheid over de inhoud ervan, verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd trouwens gevonden in uw verklaringen inzake uw vlucht van Moskou naar België. U verklaarde (CGVS, p.4) dat u per toeristenbus vanuit Moskou naar België reisde. U weet niet via welke landen u naar België bent gereisd (CGVS, p.4). U weet niet of er voor uw reis van Moskou naar België een visum werd gebruikt (CGVS, p.6) en zelf verklaart u (CGVS, p.5) voor uw vertrek geen visum te hebben aangevraagd. Er werd u gevraagd via welk land u de EU bent binnengereisd, maar u verklaart (CGVS, p.5) dit evenmin te weten. Daarop werd u gevraagd of dit misschien via Polen gebeurde, waarop u benadrukt het niet te weten en bovendien interesseerde het u niet (CGVS, p.5). U weet niet of u met een vals paspoort naar België bent gereisd en u weet evenmin welke naam u bij een persoonlijke controle zou moeten gebruiken (CGVS, p.5). Bovendien verklaart u wel weet te hebben van enkele grenscontroles, maar u beweert daarbij op geen enkel moment persoonlijk gecontroleerd te zijn geweest (CGVS, p.5). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Aan uw verklaringen over uw reis van Moskou naar België kan dan ook weinig geloof gehecht worden. Uw verklaringen inzake uw reis naar België ondermijnen bijgevolg verder uw geloofwaardigheid.

Er dient verder te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vlucht van Dagestan naar Moskou afbreuk doen aan de ernst van uw verklaarde vrees. Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.4) dat u op een niet verborgen manier van Khasavyurt naar Moskou reisde, in casu in een grote bus. Er werd u gevraagd of de bus tussen Khasavyurt en Moskou werd gecontroleerd, maar u beantwoordt de vraag eerst negatief om vervolgens te stellen dat er mogelijk wel een controle plaatsvond, maar dat zulks dan moet gebeurd zijn tijdens uw slaap (CGVS, p.5). Wanneer de vraag werd gesteld of het geen risico voor u was om met een gewone bus van Khasavyurt naar Moskou te reizen, stelt u (CGVS, p.5) daarmee niet bezig geweest te zijn. Welnu, dergelijke verklaring doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees, zeker in het licht van de vaststelling dat u na uw vrijlating op 28 april 2010 nog slechts één nacht in uw woning doorbracht en bovendien vond u het erg "om halsoverkop te moeten vertrekken

naar een land dat u totaal niet kende" (CGVS, p.14). Bijgevolg zijn uw verklaringen en de manier waarop u reisde niet te rijmen, temeer daar u belang had bij het welslagen van uw vlucht uit de regio, waar u uw vervolgingsfeiten en –vrees situeert. Tevens doen dergelijke verklaringen afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees, hetgeen reeds voordien werd opgemerkt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. In dat verband dient verwezen te worden naar de bemerkingen inzake de door u voorgelegde convocaties en een verslag van een huiszoeking, die u door familieleden vanuit uw herkomstland werden toegestuurd. U legt verder uw intern Russisch paspoort voor. Dit document bevat gegevens over uw identiteit, die in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist wordt. Bijgevolg zijn de door u neergelegde documenten niet in staat om de conclusie inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 48/2 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.1.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.1.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.5. Waar verzoekende partij opmerkt dat bij de beoordeling van een asielaanvraag zowel met een objectief als een subjectief element van de vrees dient te worden rekening gehouden wijst de Raad erop dat dit subjectief element zeer nauw samenhangt met het objectieve, wat met zich meebrengt dat, wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan de objectieve elementen uit het asielrelaas, er geen rekening kan gehouden worden met het subjectieve element van de vrees.

2.1.2.6. Betreffende de aan verzoekende partij verweten desinteresse betoogt zij dat in deze geen sprake kan zijn van het feit dat zij niet zou geïnteresseerd zijn, doch wel dat zij bang is om via contact met haar familie door de politie van haar land van herkomst en door de Kadyrovtsi te worden gedetecteerd in België. Deze verschoningsgrond wordt echter door verzoekende partij in het verzoekschrift zelf tegengesproken door haar bewering dat zij vanuit België op aanraden van een tolk contact opnam met haar land van herkomst teneinde bewijsstukken te laten opsturen. Deze stukken werden ook effectief aan haar overgemaakt. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk in de

mogelijkheid is contact op te nemen met personen in haar thuisland en langs deze weg de nodige informatie kan bekomen. Voormelde verschoningsgrond kan derhalve door de Raad niet worden aanvaard.

2.1.2.7. De loutere opmerking van verzoekende partij dat de door haar bijgebrachte stukken voor zich spreken, doet op generlei wijze afbreuk aan de motivering van verwerende partij aangaande deze documenten.

2.1.2.8. De vastgestelde onwetendheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, versterkt door de onaannemelijkheid en de ongeloofwaardigheid van de vluchtroute en van de wijze van reizen naar Moskou en van daaruit naar België, verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.1.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Desbetreffende motiveert verwerende partij het volgende:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.1.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.2.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. Waar verzoekende partij zich in een tweede middel beroept op de schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Het tweede middel is niet ontvankelijk.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT